

nationen, icke kunna bevaka sin rätt, om de försumma att lära sig landets språk, förmenar insändaren vara högst orättvist; men att nationen sjelf icke kan tillbörligt bevaka sin rätt nu, när det officiella språket är ett främmande, det är alldeles rätt! Att Finska folket dömmes från ära, frihet och egendom på ett språk som det icke förstår, derom bekymrar sig icke insändaren; men att de embetsmän, som aflönas af Finnarne, skola påläggas omakert att lära sig landets språk, det är i högsta måtto orättvist! Införandet af nationens språk såsom officiellt 'skulle alstra hat och bitterhet emellan Svenskar och Finnar,' men så länge det officiella språket är ett för nationen fremmande, skall sämja och enighet finnas! O egoismens förblindelse! 'när jag stjal så är det rätt.' Det bästa råd häri ger Finska ordspråket: pidä maalla maan tapa, taikka mene maalta pois. Att vidare orda om dessa och dylika orimliga påståenden torde vara onödigt. Det är emellertid ett glädjande tidens tecken, att när det parti, som önskar Finska nationalitetens undergång, framträdte offentligen för att uttrycka sina hjertans tankar, det icke mäktade åstadkomma något bättre än ifrågavarande skrala uppsats. Vi hoppas med anledning deraf, att partiets kredit är i starkt aftagande.»

10

20

159 TILL DE TÄNKANDE

Saima n:o 46 14. XI 1844

bland handelsklassens i landet medlemmar är det kanske ännu mödan värdt att något orda om Skeppsassuransen. Man har sagt oss att de större skeppsredarena äro likgiltiga för frågan. Det är också klart, att de få, hvilka anse sig kunna låta sina fartyg gå oförsäkrade, till en början hafva skada af en inhemsk assuransförening. Ty den skulle göra täflan med dem lättare för de mindre rederierna. Så länge dessa genom de höga utländska premierna hindras att afsluta frakter till samma pris, som de skepprikare redarena, hafva de sednare fritt spel. Men om ett inhemskt assuransbolag kommer till stånd, skola premierna så obetydligt förhöja fraktkostnaden, att täflan blir de mindre rederierna möjlig. Fördelen är således i första rummet dessas. Finnes engång bolaget, så skall den ringa premien nog locka äfven de större skeppsredarena att taga det säkra för det osäkra och assurera sina fartyg. Ty den Finska handelns historia är icke fattig på exempel af sådane mycket vågande och vinnande spelares undergång.

30

40

Någon tvekan lär äfven framkallats af den befarade svårigheten att göra bodmeri på fartyg, försäkrade i ett så unnangömdt bolag, som man anser det Finska skola blifva. Men intet hindrar ju bolagsmännen att göra bolagets soliditet känd på utländska börsar och handelsplatser, samt att förse sina fartyg med dokumenter, som intyga, att och till hvilket belopp de äro försäkrade. En god vilja skall således, hoppas vi, kunna undanröjda alla svårigheter äfven i detta hänseende.

Hvilka fördelar, det ifrågavarande företaget i öfrigt medförer, har mångfaldigt blifvit ådagalagdt i landets tidningar. Sednast innehåller ett Åboblad underrättelser om assuransbolaget i Götheborg, af hvilka synes: att i detta bolag under tre års tid varit försäkrade mellan 60 à 70 fartyg, till ett värde af ungefär 1 1/3 million riksdaler banko; att ersättning under samma tid utbetalades med nära 100 000 riksdaler; samt att assuransfonden efter de tre årens förlopp egde en behållning af

50

177 434 Riksdaler samma mynt.

En Ins. i Borgå Tidning har äfven upplyst derom, att af de 2 200 fartyg, hvilka denna sommar till d. 1 September passerat Helsingör, kommande från Finska och Ryska hamnar, endast 1/10 del tillhört nämnda länder, hvilka således lemna 9/10 delar af fragtvinsten åt utlänningen. Äfven detta förhållande anser denne Ins. härröra från de höga assuranspremier, som nu betalas af Finska fartyg, och hvarigenom icke blott de, hvilka förefinnas, utestängas från konkurrens, utan äfven den Finska handelsflottans förökande motarbetas.

10 Samma Ins. synes dock nu hoppas på allvar med en inhemsk Sjöassuransförening och föreslår i sådant ändamål ett sammanträde i Helsingfors. Nedsättande vore det för Österbottens handlande, om de icke hade drift och enighet nog att följa de Sydfinska handlandenas exempel.

160 SAIMAS MILLION ÄR FÖRSVUNNEN.

Saima n:o 47 21. XI 1844

20

Man kan verkligen icke vara mera slösande än Borgå Tidning. Detta blad slöser t. ex. med »originalartiklar,» de mest brokiga, lånade ur all världens skräpkamrar. Utan minsta återhållsamhet fullproppar det sina spalter med husliga notiser om celebra män och qvinnor, hvilkas namn större delen af dess läsare aldrig känt, och om hvilka troligen sjelfvaste redaktionen ingen annan kännedom eger, än den densamma i sin »originalartikele» meddelar. Likaså slösande är samma blad med de mest förunderliga rön, om hvilka ingen hört, och ingen vidare får något höra. Icke heller är bladet det minsta hushållsaktigare med sin Red:s utmärkta förmåga att »stäfja» och »näpsa.» Med ord, sådane som »Aftonbladism,» »radikalism,» »fräckhet» o. s. v., sådane som enligt ett annat blads definition »beteckna åsigt,» anställer det verkliga störtskurar. Och till råga på allt detta strör det ikring sig millioner med fulla händer.

30

Äfven Saima var nyligen så lycklig att begåfvas med en sådan million. Huru stor vår glädje deröfver var, hafva Saimas ärade läsare redan inhemtat. Men tyvärr har denna frikostiga skänk visat sig vara af samma flygtiga beskaffenhet, som allt det öfriga, hvarmed B. T. lefver på stor fot.

40

Alla våra läsare veta kanske icke, att B. T. tagit denna million af den besparing, vi ansågo skola uppkomma för den Finska handeln, om landets handlande bemödade sig sjelfva till utrikes ort, icke blott öfverlemnade sina affärer i kommissionärers händer. B. T. påståd nu, att de flesta i vår beräkning upptagna poster (Se Saima N:o 40) i all händelse voro nödvändiga utbetalningar.

50

Nu förhåller sig likväl så: att kommissionärsarfvodet utgör för det ifrågavarande fallet 3 procent; att Decredere 1 p. c. likaså beräknas kommissionären tillgodo, såsom ansvarig för den på tid ställda betalningen; att med afgifterna å kontokurant räkningen förhåller sig på samma sätt; att portoafgiften blir onödig, då lastens egare finnes på försäljningsorten; att dessa båda poster tillsamman i förevarande fall utgjorde 1 1/4 p. c.; att ännu ränta på tullumgälder 1/5 p. c. kan undgås, om varan icke försäljes på tid. Endast Courtage 1/2 och Bankkommission 1/4 p. c. äro således ovilkorliga expenser. Med dessa 3/4 p. c. vill nu B. T. förvärfva Saima en million, dertill af en besparing, hvilken vi